

Бендеръ чакъ до Димотика, дето го предалъ на лѣтуващия тамъ турски султанъ, за което получилъ за награда да носи синя лента презъ рамото.

Тия Бѣляни, или Бинбели, както турцитѣ ги преименували, заедно съ Узунувци отъ Ичме (сега Стефанъ Караджово) сж двата рода, отъ които произхожда и Стефанъ Караджа.

Къмъ края на XVIII вѣкъ и началото на XIX в., когато турската държава била силно разклатена, тѣ замислили да повдигнатъ народа на бунтъ за свобода. Малко по-малко, тѣ успѣли да приобщатъ къмъ тая си идея всички войводи, върлуващи до тогава всѣки на своя глава: Добри войвода, Вълчанъ войвода, Моньо, Ангелъ и други.

Историческата хроника ни е оставила лѣтописни бележки, а народната пѣсенъ е съхранила паметъта на героичния Индже войвода¹⁾, който билъ кърджалия, огъ ордата на най-върлия кърджалия — Кара-Феизъ. Тази орда оплѣнявала пѣтниците по пѣтища и кръс-топѣтища, опожарявала и разграбвала селища, паланки и градове, хвърляла въ тревога и ужасъ планинци и полянци изъ балканскитѣ усои и равнинитѣ.

Стотици селища и градове горѣли въ огънь: Виза, Сарай, Лозенградъ, Жеравна, Ко-

¹⁾ Вж. Петко Росенъ, Заплакала е гората. В-къ „Миръ“, бр. 11022.